



Драјан Бошковић

СВЕЧАНА ПРИРЕДБА ЗА ОСЛЕПЉЕЊЕ

РИМ, БОГОРОДИЦА И ЈА

Али зато рано ујутру и у касно послеподне,
Рим, ја и нико више.
Нисам се очешљао јутрос,
а са првим сунцем отишао до Санта Марије Мађоре,
и седео дуго, на фонтани,
са ластама.

После на еспресо,
који сам покушао да попијем брзо као Италијан до мене,
и рекох конобару: *Не иде мени кафа на екс,*
а он: *Ма, он жури да се њосвађа са свима!*

Странац сам, и у својој кући сам странац,
гуглујем, сурфујем, а ходам, само шетам,
јер ипак се треба поклонити Рафаелу,
и видети Веласкезовог Иноћентија,
папу који се, угледавши свој портрет, уплашио самог себе,
и срести се са Маријом, иако је свуда срећем,
и видети како сунце седа на пиније,
та грбава чудовишта у Риму.

А Богородица,
и кад је сместе у собу,
на врх зграде у неку нишу,
на мансарду,
и када је сретнем, и када хода поред мене,
све то она гледа очима ластва,
а тиха је, тиша од *Бибинијона*.

Идем са сенкама,
које су најлепше у Риму,
у којем је бука, неподношљива бука,
дугим, врелим и пространим,

а лепим, јер су у боји брескве
идем са сенкама галерији Корсини,
у загрљај Каравађовом Светом Јовану.

А у Риму чесме се избројати не могу,
под сваку потурим главу,
и, као да је то најелегантнији потез који умем да изведем,
почешљам се оним чешљићем за декице.

А само седим у својој соби,
тако, седим, а само ходам, седим,
исихастички тиши од сенки,
Госпа седи поред мене, још тиша,
а срце ми пуно, и шаке су ми пуне,
као да су гнездо ластва у Риму.

ТЕРЕЗА

Нижем дане који не припадају времену,
Господу захваљујем круговима у Монци,
корацима у Хамбургу,
седам дана сам жив за мртве,
мртав за живе,
без себе самог ходам по тексту,
ходам по води, по себи,
а онда ми одједном она намигне,
из утробе,
и кида ми нерве.

Седам дана Терезе,
ритам њеног каприца,
намћор је, намћор, стрина,
а све друго су случајности,
глад сопства, незаситост писма, траг,
идеали у чије име ништим властити текст,
јер не поништавам ја њега,
то ми она само намигне и поништи све,
себично ме узме себи, пише,
као утвара, као фантом, она.

Само Тереза, седмодневна кидачица нерава,
док шапуће ове сабласти од стихова,
за часну браћу и часне сестре,
за мртве,
без мене самог.

И као да се тада све претвори у њен глас,
којим ме шапуће,
и наједном онома топеје и гербери
у срцу поезије цветају:

Сада је, ево, тај тренутак,
као да сам на неком почетку,
покиданих нерава, утробе, слушам
(Еј, види, имам слух, чујем!),
и схватам да без људског у Христу
нема божанског у Богу,
а нешто касније, знам,
шапат ће спустити моју главу на отворену свеску,
на њен мали длан.

БУДНА ЈЕ

Еџи Џејмс

Како је све ово лепо,
и овај амбијент, некако нежан,
скроман а салонски,
свечана приредба за ослепљење.

И волим овај глас,
њен,
траје некако дуго
и има то тапшање рукама на крају,
сва је у изгубљености,
у модрицама,
баш волим,
баш сам патетичан, волим.

Како настају,
како се зову
и како се мисле овакви облици певања?
Да би се овако певало,
прво мора да се умре,
а она је будна, овде.

Песма одласка,
као да црвени кармин говори, тихо,
себи у крагну,
све време тај тешки, огромни залет,
пут, пут, отиснуће,
тражи све, не оклева, боли,
и љута је, јако, дрска, дрхти,
можда грешим, слепим са њом,
али сва је будна и од тамног мрамора,
лепа и са ожиљцима
као старе античке скулптуре.

СУНОВРАТ И СЛОМ

Нема, чека се слом и суноврат.

А ђаво је, не бојим се, дошао по своје,
и мио је врло.

Дошло је, наиме, време љубави, последње,
и тај долазак је веома болан,
јер књижевност умире,
књижевност умире у мени.

Ништа спектакуларно,
али како чудесно гашење.

Да не поверујеш, на окупу ме држи грађанска уредност,
а изнутра – Комедија! – греје врелим пепелом – песма.

И као дивна успомена,
да сам је волео кад сам био млад,
кад сам био,
умире песма.

Два пута дневно, као смирени наркоман,
гутам по један стих.

И то су једини часови у којима се осећам срећан.

И још оних једно сат времена
док сам уз позно сунце
возио низ Мађарску и Војводину,
лепота боја. Ужас.

А данас сам слушао и Дериду:
ипак се у старости мора бити слаб,
а Тома Вејтса слушам на кашичицу:
да, живот мора да се распадне, изнутра,
као његов глас.

А та љубав,
последња,
о њој ништа не знам:

она ће бити тема првог конгреса
који ће се одржати на рубу неба,
а назив мог излагања: *Зашто сам прву љубав заборавио!*
Јер у сваком тексту, свакој песми,
мора да буде нешто чиме себе изневеравамо:
како двоје слепих могу волети једно друго...

Љубав ипак има рок трајања утиснут на рубу затварача.
Зашто смо је уопште отварали?

Суноврат и слом.

У КИНИ ИМА ХРИШЋАНА

А Марија је причала:
Црква у Кини је фарса,
храмови тек туристичка места.
Када Ватикан постави бискупа,
шест месеци им треба да га компромитују.
У Кини, опет, има хришћана,
мисе служе по становима, шупама.
Полиција их открије и прогласи терористима:
доживотна робија,
или смртна казна.
Ко од њих успе да побегне у Европу,
нађе спас,
али ко стигне у Србију,
по неком дружељубивом уговору са Кинезима,
депортују га назад:
на робију, у смрт.
Тамо, по оним зградама,
по оним хутонзима, катакомбама,
једу се и патке, и скакавци, и пси, и магарци,
и људи,
а тамо има хришћана,
са главом под сатаром
зазивају име Господње.
Ми смо пак туристи.

А та црква
пре неки дан је донела проглас
да ће истрајно следити светли пут партије у ново,
праведно доба.
Живела Комунистичка партија Кине,
и ми с њом на путу у тотално праведно доба:
Стаљин је ипак био смешан...

Хоћемо ли опет тамо,
патке зову, штапићи звецкају!
Можда нам овог пута послуже
димљено месо хришћана.